

Adres: DE SCHEPPER Jozef, Renier Sniedersstraat 3, 2340 – BEERSE

Verslag Salem – reis van 7-18 augustus 2018

Na zoveel enthousiaste verhalen, zoveel sprekende foto's op de website en zoveel acties-en-events-voor-het-goede-doel wilden wij (= Gerarda en Ann) de projecten van schoonbroer en nonkel Jozef wel heel graag eens zelf zien. Konden we bij één van zijn halfjaarlijkse reizen een keertje meegaan? En uiteraard kon dat, en werd de reis naar India, naar de zuidelijke staat Tamil Nadu, snel in orde gebracht.

Logeren deden we bij Anthony en zijn lieve vrouw (en bij zijn altijd zorgende en vriendelijk lachende moeder), die ons ongelooflijk gastvrij ontvingen in hun huisje in Salem, zonder boe of bah hun slaapkamer aan ons afstonden, en ons lieten kennismaken met de lekkere Indiase keuken – al moet gezegd dat ze speciaal voor ons alles toch iets minder pikant klaarmaakten. Beiden zijn verpleegkundige, en zij coördineren de verschillende projecten in en rond Salem. Zeer hartelijke mensen, die het grootste deel van hun vrije tijd gebruiken om andere mensen, mensen die het minder goed hebben, te helpen.

Toegegeven, we hebben ook twee dagen uitgetrokken om enkele kleine en grotere tempelcomplexen in de regio te bezoeken, en te genieten van de aapjes langs de weg naar de koffieplantages en koffiebranderij, maar we hebben toch vooral de tijd genomen om alle kleine en grote projecten te gaan bezoeken waarvoor Jozef zich de voorbije jaren voor 200% heeft ingezet.

We bezochten enkele keren het weeshuis en de school die door Jozef een 15-tal jaar geleden in Ramalingapuram werden opgestart, en waar nu verder wordt geïnvesteerd. Zo kan de (kleuter- en lagere) school ook uitbreiden naar een middelbare school, en kunnen de kinderen uit het opvanghuis en uit de regio hun hele schoolplicht-tijd daar van het onderwijs genieten. Gerarda kreeg er ook een sari aangemeten door de vrouw van het koppel dat alles daar in goede banen leidt, en het moet gezegd, het stond haar prima. De buurman, een zeer oude maar nog kwieke man, krom speciaal voor ons hoog in een kokosnotenboom, zodat we elk een verse kokosnoot konden leegdrinken.

Geweldig om te zien was één van de avondklasjes rond Salem dat we bezochten. In verschillende wijken en gehuchtjes zet een aantal vrouwen volledig belangeloos hun huis open om kansarme kinderen uit de buurt elke dag van de week te helpen met hun schoolwerk, zodat ze misschien later toch wat zouden kunnen opklimmen. Deze klasjes worden dankzij Jozef een klein beetje financieel en materieel ondersteund, zodat het allemaal wat werkbaar blijft. Enkele oudere kinderen kwamen vertellen hoe het avondklasje hen had geholpen naar hun verdere studies toe (hoger middelbaar en universiteit), en het was zeer fijn om te zien hoe de oogjes van de kleintjes begonnen te blinken wanneer we iedereen aanmoedigden – getolkt door Anthony.

Een heel mooi project is de factorij in Adi Mailao Puthur, waar een veilig terrein werd aangekocht en een klein fabriekje werd opgericht met daarbij 7 huisjes en een stukje grond om groenten te verbouwen. In de factorij staan intussen een viertal persmachines, waar mensen die nergens anders nog terecht kunnen hun brood kunnen verdienen met het maken van mooie picknickborden in verschillende formaten, uit de bladeren van een soort palmboom

uit de buurt, heel duurzaam. Doel is om in de huisjes een aantal families te vestigen die nu nog op de vuilnisbelt wonen (zie verder); zij kunnen dan mee aan de slag in de factorij, zodat hun leven wat minder hard wordt en hun kinderen veilig naar school kunnen. De huisjes zijn ongeveer klaar, nu volgt de afwerking met de opvang van het regenwater, het aanleggen van de groentetuin, de installatie van de gemeenschappelijke kookplaats, en de verlichting van het terrein. Volgende stap is dan om te zorgen voor de verhuis van een aantal families vanuit de vuilnisbelt.

Het meest beklijvende was toch het bezoek aan enkele voormalige lepra-patiënten die in zeer armoedige omstandigheden leven in kleine dorpjes op het platteland, en het bezoek aan de vuilnisbelt van Salem, in Kitchipalayam. Daar was zelfs de chauffeur die ons in een huurauto tot daar bracht wat ondersteboven van, ook hij had zoiets nog nooit gezien. Een vijftigtal gezinnen leeft er in zeer primitieve en miserabele omstandigheden tussen het afval en tussen de rommel, vaak alleenstaande vrouwen met hun kinderen. Het is bijzonder moeilijk leven daar, en naar school gaan is er voor de kinderen verre van evident. We zagen er enkele huisjes die met de hulp van Jozef en Anthony waren aangepast en opgeknapt (met toilet, zeer belangrijk voor de veiligheid van de meisjes!), en we werden ondanks de slechte leefomstandigheden van de buurt mee blij met de trotse en dankbare bewoners.

Beste mensen, de financiële steun is in elk van die projecten absoluut goed besteed. Het maakt voor de mensen die er op de een of andere manier van kunnen genieten echt een heel groot verschil !

Wat blijven we zeer zeker onthouden van deze toch wel confronterende reis?

De chaos op de wegen, waar toch iedereen elke keer weer zijn plekje vindt. De mooie natuur met rotspartijen en met rijstvelden omzoomd door rijen kokosnotenbomen. De ongelooflijke contrasten van deftige huizen met daartussen op soms kleine vrije plekjes de krottenstraatjes en latten-doeken-constructies waar hele families wonen. De lange namen van dorpen en steden, die we zonder kennis van het Tamils maar niet konden onthouden. De vroomheid van de mensen, met de verering van zeer kleurrijke beelden bij de hindoe tempeltjes en het grote respect voor de priesters, de “fathers”, bij de katholieke bevolking. De armoede en de toch lachende gezichten. De kleurrijke fruitstalletjes met zorgvuldig opgestapelde vruchten overal langs de wegen. De typische koffie-met-veel-melk-en-met-nog-veel-meer-suiker die we telkens met een grote glimlach kregen aangereikt. De vele blote voeten (ook voor lange tochten langs onverharde wegen) en de toch steeds piekfijn verzorgde vrouwen in hun felgekleurde sari's en met op zondag bloemetjes in het haar. De stralende kindergezichten bij de bezoeken van “Uncle Jozef”. En vooral de ongelooflijke gastvrijheid, ook bij mensen die zelf eigenlijk zo goed als niets hebben.

Ann De Schepper, mee in naam van Gerarda.